

Obvodní soud pro Prahu 10
Justiční areál na Míčovkách
ul. 28. pluku 1533/29b
100 83 Praha 10

K sp.zn. 11 C 75/2008

Žalobce:

██████████, r.č. ██████████, ██████████

Zastoupen:

Mgr. Michalem Šimkū, č.ČAK 09430, Praha 1, Spálená 21

Účastníci:

- 1) Městská část Praha 10, Vršovická 68, Praha 10
Zastoupena: JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D., advokátem,
místem výkonu advokacie Praha 6, K Brusce
124/6
- 2) Hlavní město Praha, Mariánské nám. 2, Praha 1
Zastoupeno: JUDr. Janem Mikšem, advokátem Praha 2, Na
Slupi 15
- 3) Technická správa komunikací hl.m.Prahy, Štefánikova 23, Praha 5
Zastoupena: JUDr. Jarmilou Cenklovou, advokátkou Praha 7,
Schnirchova 1449

O určení vlastnictví dle zákona o půdě
Dovolání

Čtyřikrát
Plná moc

Právnímu zástupci městské části Praha 10 (dále jen „MČ Praha 10“) byl doručen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.2.2014 sp.zn. 24 Co 15/2013, a to dne 29.9.2014.

Výrokem I. výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze byl potvrzen výrok I. rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 24.12.2012 sp.zn. 11 C 75/2008, kterým Obvodní soud pro Prahu 10 rozhodl takto:

„Žalobce [redacted] je vlastníkem pozemků p.č. 3126/17 o výměře 208 m² a p. č. 3126/18 o výměře 3.516 m² vzniklých oddělením od pozemku p.č. 3126/2 geometrickým plánem vypracovaným Ing. Petrem Vyskočilem 9. 2. 2012 pod č. 3362-2/2012 a potvrzeným Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, dne 6. 3. 2012 pod č. 674-2012 (dle PK části parc. č. 3126, role, dle KN část pozemku parc. č. 3126/2), v k.ú. Strašnice, obec Praha.

Tím se částečně nahrazuje rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 12. 2007 č.j. PÚ 4497/92/3.“

Proti této části výroku I. výše specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze podává MČ Praha 10 v zákonné lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce toto

dovolání:

I.

Přípustnost dovolání MČ Praha 10 dovozuje ze skutečnosti, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

II.

Důvodnost dovolání MČ Praha 10 dovozuje ze skutečnosti, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o.s.ř.).

Odvolací soud ve svém rozsudku potvrdil právní závěry soudu prvního stupně s tím, že námitky uplatněné odvolateli v odvolání odmítl. Odvolací soud pak uvedl, že námitka absence působnosti zákona o půdě byla uplatněna opožděně, že v daném případě byl dán restituční důvod dle § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě a že pozemky nejsou pozemky zastavěnými ve smyslu zákona o půdě.

Pokud jde o závěr odvolacího soudu o tom, že námitka odvolatelů, že se na předmětné pozemky nevztahuje zákon o půdě, byla uplatněna opožděně, je MČ Praha 10 přesvědčena, že tento právní závěr odvolacího soudu není správný. Již z tvrzení žalobce šlo zcela jasně dovodit, že předmětné pozemky nesplňovaly podmínku zákona o půdě, totiž že pozemky v době jejich přechodu na čs. stát byly či nadále měly být zemědělsky obhospodařovány či alespoň byly k účelům zemědělské výroby používány, jelikož výstavba sídliště se na nich

započala nejpozději dne 7. 6. 1956 a předmětné vyvlastňovací rozhodnutí Odboru pro výstavbu rady ONV Praha 10 č.j. Výst./2146/56-Str.p.3126-10-Ki bylo přitom vydáno až dne 16. 10. 1956.

Bylo povinností soudu prvního stupně i soudu odvolacího se s touto skutečností vedoucí až k nicotnosti rozhodnutí pozemkového úřadu vypořádat, a to z úřední povinnosti. Otázka posouzení okolností, zda-li se na daný případ vůbec vztahuje zákon o půdě a zda-li je rozhodnutí pozemkového úřadu nicotné, je navíc otázkou právní, nikoli primárně skutkovou.

Pokud jde o závěry odvolacího soudu ohledně restitučního důvodu dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. n) zákona o půdě, MČ Praha 10 poukazuje na skutečnost, že odvolací soud se s touto námitkou vypořádal velmi stručně a nesprávně. Pouhé konstatování odvolacího soudu o tom, že žalobce nemůže prokazovat negativní skutečnost, tedy údajné nezaplacení náhrady za vyvlastnění, zcela ignoruje skutečnost, že skutečnost zaplacení náhrady za vyvlastnění bylo dovozováno a prokazováno z jiných zachovaných dokumentů (korespondence státních orgánů a právní předchůdkyně žalobce).

Pokud jde o závěry odvolacího soudu o tom, že předmětné pozemky nejsou pozemky zastavěnými dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě, považuje MČ Praha 10 tento závěr za nesprávný.

MČ Praha 10 zdůrazňuje, že sídliště v dané lokalitě bylo stavěno dle přesného architektonicky urbanistického záměru, přičemž umístění budov, jejich vzájemná vzdálenost a dispozice, přístupové cesty, sportoviště, jakož i zeleň byly stanoveny tak, aby tvořily vzájemně jeden funkční celek. Lze si funkčně stěží představit, že dojde k narušení tohoto funkčního celku vynětím takřka všech ploch zeleně/sportovišť, resp. že sídliště bez těchto ploch, které byly od počátku zřetelně zamýšleny a užívány jako součást staveb sídliště, může fungovat. (Absurditu závěru o nezastavěnosti předmětných ploch lze demonstrovat i na tom, že pokud by bylo sídliště stavěno tak, že by jednotlivé budovy vytvářely uzavřené blokové zahrady – jak bylo zvykem např. ve výstavbě dřívější – nikdo by patrně takovéto pozemky v uzavřených blokových zahradách za nezastavěné nepovažoval). MČ Praha 10 dále poukazuje na to, že výklad pojmu zastavěný pozemek tak, jak byl podán odvolacím soudem, vytváří velmi nežádoucí situaci, kdy žalobce, namísto toho, aby dostal finanční náhradu či náhradní pozemek, získá do svého vlastnictví pozemek, který je funkčně spojen se stavbou sídliště a jako takový nemůže být žalobcem nikdy použit k jeho soukromým účelům (zůstává pouze nuda proprietas). Výklad právního předpisu podaný odvolacím soudem tak namísto toho, aby jeden právní spor bez dalšího vyřešil (tedy výkladem, který povede k vydání náhradního pozemku žalobci), „řeší“ právní spor tím, že vytvoří téměř okamžitě spor další, a to spor týkající se užívání pozemku, který bude ve vlastnictví žalobce a přitom bude součástí zastavěné plochy sídliště ve vlastnictví jiných osob. MČ Praha 10 je přesvědčena, že v případě nejasností při výkladu právní normy je nutno zaujmout takový výklad, který povede k naplnění toho nejzákladnějšího cíle jakéhokoli právního řádu, tedy vyřešení aktuálního sporu a zabránění sporu budoucího. Názor odvolacího soudu o tom, že předmětné pozemky jsou nezastavěné dle zákona o půdě, je proto nesprávný.

Na rámec výše uvedené argumentace ještě MČ Praha 10 namítá, že geometrický plán, který tvoří nedílnou součást rozsudku, obsahuje chybu, neboť pozemky č.parc. 3118/6 a 3126/1 nemají v tomto geometrickém plánu vyznačenu hranici a jsou fakticky spojeny.

IV.

S ohledem na výše uvedené proto MČ Praha 10 navrhuje:

aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu v souladu s ust. § 243e odst. 1 a 4 o.s.ř. zrušil a řízení zastavil;

případně aby napadený rozsudek odvolacího soudu v souladu s ust. § 243d písm. b) o.s.ř. změnil tak, že změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítne a uloží žalobci povinnost zaplatit MČ Praha 10 náhradu nákladů řízení včetně DPH;

případně aby napadený rozsudek odvolacího soudu v souladu s ust. § 243e odst. 1 a 2 o.s.ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V Praze dne 25. listopadu 2014

Městská část Praha 10